

ΕΤΟΣ 66ον

23 Δεκεμβρίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 51 (3421)

«ΜΕΘ' ΗΜΩΝ Ο ΘΕΟΣ»

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου καὶ βεβαίως ὅλης τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ πρώτη σελίδα τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Βιβλίου φαίνεται νὰ εἶναι ἡ πιὸ ἀνιαρὴ καὶ ἴσως ἡ πιὸ ἀπωθητικὴ σελίδα τῆς παγκόσμιας λογοτεχνίας, διότι ἀποτελεῖ μιὰ κουραστικὴ λίστα ἀπὸ ἑβραϊκὰ ὀνόματα. Μιὰ πιὸ προσεκτικὴ ὄμως ματιὰ μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι περιέχει τὸ χαρούμενο προμῆνυμα τῆς σωτηρίας μας, ἀφοῦ ἀποτελεῖ τὸ γενεαλογικὸ «δένδρο» τοῦ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καταγράφει ὀνομαστικὰ τοὺς προπάτορες τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ καὶ καταλήγοντας στὸν δίκαιο Ἰωσήφ, τὸν φαινομενικὰ «ἄνδρα Μαρίας», ὁ ὁποῖος ὄμως στὴν πραγματικότητα εἶχε ὡς ἀποστολή: (καθῆκον) τὴν προστασία τῆς Ἀειπαρθένου.

«Δόξα τῇ συγκαταβάσει σου»

Γενεαλογεῖται ὁ δίκαιος Ἰωσήφ καὶ ὄχι ἡ Θεοτόκος Μαρία, διότι «οὐκ ἦν νόμος παρὰ Ἰουδαίοις γενεαλογεῖσθαι γυναῖκας» (ἱερός Χρυσόστομος), ἂν καὶ –κατὰ τὴ μαρτυρία τοῦ εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ– ἐπίσης «ἐξ οἴκου καὶ πατρὶδος Δαυὶδ» καταγόταν ἡ Παρθένο. Ὁ Χρυσορρήμων θεωρεῖ ἀναγκαῖο νὰ ἀναφέρει καὶ μιὰ ἄλλη «μουσικωτέραν αἰτίαν», γιὰ τὴν ὁποία γενεαλογεῖται ὁ Ἰωσήφ, ἔστω κι ἂν αὐτὸς δὲν συντελεῖ «οὐδὲν πρὸς γέννησιν»: Ὅπως ὁ Χριστὸς ἐξ ἀρχῆς συνεσκίασε τὴν ἰσότητά του πρὸς τὸν Πατέρα ὀνομάζοντας τὸν ἑαυτό του «υἰὸν ἀνθρώπου», ἔτσι καὶ ὁ Ἰωσήφ παρουσιάζεται ὡς «ἄνθρωπος» τῆς Μαρίας, ὥστε ἡ Παναγία νὰ ἀπαλλοτριωθῆ «πάσης ὑποψίας πονηρᾶς» καὶ νὰ μὴν κινδυνεύσει νὰ λιθοβοληθῆ. Διότι, ἂν μετὰ ἀπὸ τόσα θαύματα συνέχιζαν νὰ ὀνομάζουσαν τὸν Χριστὸ «υἰὸ τοῦ Ἰωσήφ», πῶς, πρὶν ἀπὸ αὐτά, θά μπορούσαν νὰ πιστέψουσαν ὅτι γεννήθηκε ἀπὸ Παρθένο; Μπορεῖ ἄραγε ἄνθρωπος νοῦς νὰ συλλάβει τὸ μέγεθος τῆς φιλιανθρωπίας καὶ τῆς ταπεινώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. α' 1-25)

Ἡ γέννηση τοῦ Θεανθρώπου

Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ Δαυΐδ, Υἱοῦ Ἀβραάμ. Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ· Ἰσαάκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ· Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰούδα, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ· Ἰούδας δὲ ἐγέννησε τὸν Φαρῆς καὶ τὸν Ζαρά ἐκ τῆς Θάμαρ· Φαρῆς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἑσρώμ· Ἑσρώμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ· Ἀράμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ· Ἀμιναδάβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ναασσών· Ναασσών δὲ ἐγέννησε τὸν Σαλμών· Σαλμών δὲ ἐγέννησε τὸν Βοὺς ἐκ τῆς Ῥαχάβ· Βοὺς δὲ ἐγέννησε τὸν Ὠβήδ ἐκ τῆς Ρούθ· Ὠβήδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί· Ἰεσσαί δὲ ἐγέννησε τὸν Δαυΐδ τὸν βασιλέα. Δαυΐδ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου· Σολομῶν δὲ ἐγέννησε τὸν Ροβοάμ. Ροβοάμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά· Ἀβιά δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀσά· Ἀσά δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ· Ἰωσαφάτ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωράμ· Ἰωράμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὀζιάν· Ὀζιάν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωάθαμ· Ἰωάθαμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχαζ· Ἀχαζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν· Ἐζεκίας δὲ ἐγέννησε τὸν Μανασσῆ· Μανασσῆ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμών· Ἀμών δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν· Ἰωσίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος. Μετὰ δὲ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλῶνος, Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ· Σαλαθιήλ δὲ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ· Ζοροβάβελ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιουδ· Ἀβιουδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακείμ· Ἐλιακείμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ· Ἀζώρ δὲ ἐγέννησε τὸν Σαδώκ· Σαδώκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ· Ἀχείμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιοῦδ· Ἐλιοῦδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ· Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησε τὸν Ματθάν· Ματθάν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ· Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσήφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός. Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραάμ ἕως Δαυΐδ, γενεαὶ δεκατέσσαρες καὶ ἀπὸ Δαυΐδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος, γενεαὶ δεκατέσσαρες· καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ, γενεαὶ δεκατέσσαρες. Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ Γέννησις οὕτως ἦν. Μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος ἁγίου. Ἰωσήφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν, καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος, ἰδοὺ, Ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ, λέγων· Ἰωσήφ, υἱὸς Δαυΐδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἁγίου. Τέξεται δὲ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν· Τοῦτο δὲ ὄλον γέγονεν, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ Προφήτου, λέγοντος· Ἰδοὺ, ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται Υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ· ὃ ἐστὶ μεθερμηνεύομενον, Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ Ἄγγελος Κυρίου, καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν, ἕως οὗ ἔτεκε τὸν Υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον· καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.

Θεοῦ πού γιά μᾶς καταδέχεται νά ἀντιμετωπίσει κίνδυνο ἀτιμωτικοῦ θανάτου, ἐνῶ ἀκόμη ἐκυοφορεῖτο.

Ἡ ἀναφορά στους προπάτορες τοῦ Χριστοῦ μαρτυρεῖ μέ τόν πιό σαφή τρόπο, τό πόσο ταπεινά ὁ Θεός εἰσηλθε στήν ἀνθρώπινη ἱστορία προσλαμβάνοντας «ἀνθρώπινη σάρκα» ἀπό ἕνα Ἴσραήλ, κατά τό πληϊστον «ἀπειθοῦντα καί ἀντιλέγοντα, οἱ οὐκ ἐπορεύθησαν ὁδῶ ἀληθινῇ ἀλλ' ὀπίσω τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Ἦσ. 65,2). Γι' αὐτό, ἕνας κουραστικός κατάλογος ὀνομάτων ἀναδεικνύεται σέ μιά τρανή ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο.

Ἐπαράδεκτες προφάσεις ἢ ἀφορμές ἀγῶνων;

Ἡ συγκατάβαση αὐτή τοῦ Θεοῦ γίνεται ἀκόμα πιό φανερή, ἂν προσέξουμε ὅτι μέσα σ' αὐτόν τόν κατάλογο περιλαμβάνονται προπάτορες τοῦ Χριστοῦ, πού γεννήθηκαν ἀπό ἀθέμιτες σχέσεις, ὅπως: (α) ὁ Φαρές, πού προῆλθε ἀπό τή σχέση τοῦ Ἰούδα μέ τή νύφη του, ἔστω κι ἂν ἐκεῖνος δέν τήν κατάλαβε γιατί εἶχε μεταμφιεστῆ σέ πόρνη· (β) ὁ Βοόζ, πού γεννήθηκε ἀπό τήν πόρνη Ραχάβ· καί (γ) ὁ Σολομώντας, πού γεννήθηκε ἀπό τή μοιχεία πού διέπραξε ὁ Δαβίδ μέ τή Βηρσαβέε. «Τέτοιους συγγενεῖς καταδέχθηκε νά ἔχει ὁ Χριστός», λέει θαυμάζοντας ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. «Δέν ντρέπηκε τά αἰσχῆς μας. Ἦρθε ὄχι γιά νά τά ἀποφύγει, ἀλλ' ἰδίως γιά νά τά καταργήσει».

Καί συμπληρώνει κάτι πολύ σημαντικό: «Μέ αὐτό μᾶς δίδαξε ὅτι δέν πρέπει νά δικαιολογοῦμε τίς ἁμαρτίες μας ἐπικαλούμενοι κακοῦς προγόνους, ἀλλ' ἰδίως ἕνα νά ζητᾶμε, τήν ἀρετή. Ὅποιος ἀγωνίζεται γιά τήν ἀρετή, δέν πρόκειται καθόλου νά τόν βλᾶψει ὅτι ἔτυχε νά ἔχει ἁμαρτωλοῦς προπάτορες». Ἦ Ἄρα εἶναι τουλάχιστον φαιδρό, μερικές φορές μέχρι τά γεράματά μας νά ἐπικαλούμαστε κληρονομικότητες καί παιδικά τραύματα γιά νά δικαιολογήσουμε τήν ἀπροθυμία μας νά ἀγωνιστοῦμε γιά τήν ἀπελευθέρωσή μας ἀπό πάθη. Εἶναι τόσο μεγάλο τό δῶρο τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, δηλ. «ἡ γνώμη καί ὁ τῆς ψυχῆς τρόπος», ὥστε –σέ συνεργασία μέ τήν παντοδύναμη Χάρη τοῦ Θεοῦ– μπορεί νά ἀνατρέψει καί νά θεραπεύσει καί τίς χειρότερες κληρονομημένες τάσεις, τίς πιό βαθιά ριζωμένες συνήθειες καί τά πιό μακροχρόνια πάθη. Μάλιστα ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος προσθέτει ὅτι τούς κακοῦς προπάτορες πρέπει νά τούς «ἀξιοποιοῦμε» ὄχι ὡς ἀφορμή αἰσχύνῃς, ἀλλ' ἰδίως ὡς ἀφορμή μεγαλύτερου ἀγῶνα ὥστε «διά τῆς οἰκείας ἀρετῆς λαμπρύνειν κἀκεῖνους».

Οἰκειοποίηση θεῶν δωρεῶν

Ἡ τριμερῆς διαίρεση τῆς γενεαλογίας τοῦ Χριστοῦ σέ περιόδους πού οἱ Ἰουδαῖοι –μέτα τόν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ– ἠγεμονεύονταν διαδοχικά ἀπό Κριτές, βασιλεῖς καί ἀρχιερεῖς, αἶρει καί μιά ἄλλη, ὄχι σπάνια, δικαιολογία ἀβελτηρίας

23 Δεκεμβρίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

«Μνήμη πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῶν εὐαρεστοσάντων ἀπὸ Ἀδάμ ἄχρι καὶ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· ὁμοίως, καὶ τῶν προφητῶν καὶ προφητίδων, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ προφήτου Δανιήλ (560 π.Χ.) καὶ τῶν ἁγίων τριῶν παίδων».

Τῶν ἐν Κρήτῃ δέκα μαρτύρων († γ' αἰ.). Τὰ ἐγκαίνια τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, ἥτοι τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἦχος: πλ. α' - Ἑωθινόν: Η' - Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια' 9-10, 32-40 - Εὐαγγέλιον: Μτ. α' 1-25.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 30 Δεκεμβρίου, μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν.

Ἀπόστολος: Γαλ. α' 11-19 - Εὐαγγέλιον: Μτ. β' 13-23.

καὶ νωθρότητας: τὸ ὅτι γιὰ ὅλα φταῖνε οἱ κυβερνῶντες. Ὁ χρυσορροῶς Ἰωάννης ἀποστομῶνει ὅσους ἐπικαλοῦνται τέτοιες δικαιολογίες ἐπισημαίνοντας: «Οὔτε τῶν πολιτειῶν μεταβληθεισῶν» ἔγιναν καλῦτεροι οἱ Ἰουδαῖοι. Στὰ ἴδια κακὰ ἔμειναν σέ ὅλα τὰ πολιτεύματα. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἦρθε ὁ ἀλλοθινὸς Κριτὴς, Βασιλεὺς καὶ Ἱερεὺς, ὁ Χριστός, ὁ μόνος πού «εὐαγγελίζεται, οὐ πολέμιον αἰσθητῶν, ἀλλὰ –τὸ ἀσύγκριτα μεγαλύτερο– ἁμαρτημάτων ἀπαλλοτριῶν», ἀκόμη καὶ τότε ὁ πλεῖστος ὄχλος «οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι».

Ἡ ἀπαλλοτριῶν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, τὸ ὑψιστο δῶρο τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ, δὲν χαρίζεται χωρὶς τὴ δική μας ἐπίμονη αἴτηση καὶ ἐλευθέρη συνεργασία. Συνομολογώντας μὲ τὴ σταθερὴ μετάνοιά μας ὅτι «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», ὡς ἀναζητοῦμε ὄχι δικαιολογίες ἀκηδίας, ἀλλὰ συνεχεῖς ἀφορμὲς δοξολογίας τοῦ Ἐμμανουήλ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου.

Ἄρχιμ. Β. Λ.

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία εὐχεται σέ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστες τοῦ φυλλαδίου **ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ** καλὸ καὶ ἅγιο Δωδεκαήμερο καὶ εὐλογημένο παρὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τὸ νέο ἔτος 2019.

Προμηθευτεῖτε τὰ Ἡμερολόγια τοῦ νέου ἔτους 2019
τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξι, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
